

РЕШЕНИЕ

№ 1233

гр. София, 27.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Д СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Красимир Мазгалов

Членове: Силвана Гълъбова
Мария Малоселска

при участието на секретаря Илияна Ив. Коцева
като разгледа докладваното от Мария Малоселска Въззивно гражданско дело
№ 20211100515091 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 - 273 ГПК.

С решение № 20183948 от 11.09.2021 г., постановено по гр. д. № 48355 по описа за 2019 г. на СРС, 54 състав, е признато за установено по предявените по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК искове с правно основание чл. 79, ал. 1, предл. 1 ЗЗД във вр. с 1980, ал. 1 от Закона за водите и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, че в правната сфера на „Софийска вода“ АД съществуват следните вземания към АРТ. Н. Д.: за сумата от 392.03 лева, представляваща незаплатена цена на вода, потребена в периода от 16.06.2015 г. до 29.08.2018 г. в имот, представляващ апартамент 2, находящ се в гр. София, ж.к. „****“, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК- 29.08.2018г., до окончателно изплащане на задължението, както и сумата от 61.08 лева, представляваща обезщетение за забава, начислено върху главницата за периода от 04.09.2015г. до 29.08.2018г., за които парични притезания по ч. гр. дело № 57440/2018г. е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК.

Недоволен от постановеното решение в посочената част е останал ответникът АРТ. Н. Д., с оглед което е подал въззивна жалба. Жалбоподателят поддържа, че решението е неправилно и необосновано, като заявява искане същото да бъде отменено в обжалваната част, а исковете – съответно отхвърлени. Развива доводи, че неправилно решаващият състав на първоинстанционния съд е приел, че през процесния период

страните са били обвързани от облигационно правоотношение, по силата на което ищецът е доставял на ответника В и К услуги, а последният е задължен за цената им. Счита, че представената справка от имотния регистър не е годна да установи това обстоятелство, още повече в справката фигурирало и друго лице, като неизяснено в производството според въззивника е останало обстоятелството каква част от имота притежава ответникът. На следващо място жалбоподателят поддържа, че неправилно съдът е кредитирал заключенията на изслушаните в хода на производството експертизи, тъй като вещите лица са работили без по делото да са били представени отчетни документи. Също така се акцентира на обстоятелството, че ищецът не е представил общите условия, които твърди да са приложими към договора, с оглед което и не е доказал, че е изправна страна по правоотношението. Намира решението за неправилно и в частта, с която съдът е уважил претенцията за мораторна лихва, тъй като ищецът не е установил изпадането на ответника в забава.

Не е постъпил отговор на въззивната жалба от ищеца в първоинстанционното производство.

Софийски градски съд, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба оплаквания по правилността на атакувания съдебен акт, приема следното от фактическа и правна страна:

Предявени са за разглеждане обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 198о, ал. 1 от Закона за водите и с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият съдебен състав намира, че обжалваното решение е валидно и е допустимо в обжалваната от ответника част. Не е допуснато и нарушение на императивни материални норми или на процесуалните правила, налагащо отмяна на решението на съда на това основание. Съдебният акт в обжалваната от ответника част е правилен, обоснован и съответства на приложимите материален и процесуален закон, като съображенията за това са следните:

Предявените искове са с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. с 198о, ал. 1 от Закона за водите и чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД. С проекта си за доклад на делото първоинстанционният съд е посочил правната квалификация на предявените искове, като правилно е очертал кръга на правнорелевантните факти, разпределил е доказателствена тежест за същите, като с оглед направените от ответника с отговора на исковата молба оспорвания, по делото не са отделени като безспорни факти и обстоятелства.

Съгласно чл. 193 от Закона за водите /ЗВ/, обществените отношения, свързани с

услугите за водоснабдяване и канализация, се уреждат със Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги /ЗРВКУ/, при спазване изискванията на този закон. Според нормата на чл. 1, ал. 2 от Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги /ЗРВКУ/, водоснабдителните и канализационните /ВиК/ услуги са тези по пречистване и доставка на вода за питейно битови, промишлени и други нужди, отвеждане и пречистване на отпадъчните и дъждовните води от имотите на потребителите в урбанизираните територии /населените места и селищните образувания/, както и дейностите по изграждането, поддържането и експлоатацията на водоснабдителните и канализационните системи, включително на пречиствателните станции и другите съоръжения. Според дадената в § 1, т. 2, б. "а" от ДР на ЗРВКУ легална дефиниция на понятието "потребители на ВиК услуги", това са юридически или физически лица- собственици или ползватели на съответните имоти, за които се предоставят ВиК услуги. В разпоредбата на чл. 3, ал. 1 от приложимата Наредба № 4 от 14.09.2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи /в редакция- попр., бр. 93 от 19.10.2004 г.; изм. с Решение № 3887 от 28.04.2005 г. на ВАС на РБ- бр. 41 от 13.05.2005 г., в сила от 13.05.2005 г. / е указано, че потребители на ВиК услуги са собствениците и лицата, на които е учредено вещно право на строеж и право на ползване, включително чрез концесия, на водоснабдени имоти /в този смисъл е и чл. 2, ал. 1 от Общите условия на ищеца/.

При съобразяване на цитираните нормативни разпоредби и на събраните в процеса доказателства се налага извод, че ответникът е имал качеството потребител на ВиК услуги по смисъла на § 1, ал. 1, т. 2, б. "а" от ДР на ЗРВКУ и чл. 3, ал. 1, т. 1 вр. ал. 2, т. 2 от Наредба № 4/14.09.2004 г. през исковия период, тъй като е притежавал вещно право върху процесния имот /право на собственост/ през този период. Предоставянето на В и К услуги на потребителите срещу заплащане се осъществява от В и К оператори, като в границите на една обособена територия само един оператор може да извършва тази дейност – арг. чл. 198о, ал. 1 и ал. 2 ЗВ. В настоящия случай е безспорно, че оператор на В и К услуги на територията на гр. София е ищцовото дружество.

Във връзка с поддържаното с въззивната жалба оспорване на качеството потребител на В и К услуги на ответника, респективно възражение за липса на облигационно правоотношение с ищеца с предмет доставка на такива услуги, следва да се посочи, че още с исковата молба от страна на ищеца своевременно е била представена справка от Имотен регистър, Служба по вписванията. От съдържанието на същата се установява, че ответникът, заедно с трето за настоящия спор лице, е ипотекарен длъжник, тъй като е учредена договорна ипотека по отношение на процесния недвижим имот, представляващ апартамент № 2 с адрес: гр. София, ж.к. „****. С исковата молба ищецът сочи именно този имот като място, на което през

процесния период е доставял В и К услуги, като е разкрил на името на ответника договорна сметка. Ответникът не е оспорил насрещно достоверността на информацията, съдържаща се в извлечението от книгите, водени в регистъра и удостоверяваща надлежно за целите на производството с оглед поставения за решаване пред съда правен спор, качеството си на потребител, а единствено е продължил да поддържа твърденията си, че от представените доказателства не се доказва да е собственик на имота, находящ се на посочения адрес, съответно, че е потребител на В и К услуги, доставяни от ищеца там.

Имотният регистър е система от данни за недвижимите имоти на територията на Република България и се състои от партидите на отделните имоти. Съгласно чл. 44, ал. 1 от Правилника за вписванията /ПВп/ писмените справки се състоят в издаване удостоверения за вписванията, отбелязванията или заличаванията, както и в издаване преписи или извлечения от съществуващите вписвания, отбелязвания или заличавания по книгите, или от партидата на лицата, а според чл. 45 ПВп удостоверенията се отнасят: а) за определени лица; б) за определени недвижими имоти; в) за определено време. Според чл. 80 ЗКИР актът се вписва, ако праводателят е вписан в имотния регистър като носител на правото, освен при придобиване на право по давност, а съгласно чл. 82, ал. 1 ЗКИР съдията по вписванията разпорежда да се извърши вписването, след като провери дали са спазени изискванията на закона, както и предвидената от закон форма на акта, с който се признава, учредява, прехвърля, изменя или прекратява вещното право. Предвид указания в Правилника за вписванията и ЗКИР характер на вписванията в публичния имотен регистър, представената справка достоверността на данните от която не е оспорена от ответника, е годна да установи притежанието на вещно право от него и основаната на това договорна обвързаност с ищцовото дружество. Отразените в справката факти не са оспорени от ответника /твърдението, че е негодно доказателство не е равнозначно на оспорване на вписаните в нея данни/, нито е проведено насрещно доказване, че през процесния период притежаваното от него вещно право е било отчуждено. Притежанието на вещно право върху част от имота обосновава извод за наличието на облигационно правоотношение с предмет доставка на ВиК- услуги, обвързващо страните, по което ответникът- като потребител на доставените от ищеца услуги, дължи заплащане на тяхната стойност. Според посочената справка от имотния регистър правата на собственост на ответника върху имота са в обем от 1/2 идеални части и в тези предели с първоинстанционното решение са признати и задълженията му към ищеца.

Съгласно разпоредбата на чл. 8, ал. 1 от Наредба № 4/14.09.2004 г., получаването на услугите В и К се осъществява при публично известни общи условия, предложени от оператора и одобрени от собственика (собствениците) на водоснабдителните и канализационните системи или от оправомощени от него (тях) лица и от съответния регулаторен орган. Тези общи условия се публикуват най-малко в

един централен и в един местен всекидневник и влизат в сила в едномесечен срок от публикуването им в централния ежедневник (чл. 8, ал. 2 и ал. 3 от наредбата). В случая несъмнено е, че общите условия на ответното дружество са влезли в сила, доколкото са били публикувани и са одобрени с решение на ДКЕВР, като посоченото обстоятелство съдът приема за ноторен факт.

Предвид изложеното, следва да се приеме, че през процесния период между страните е налице облигационно правоотношение, породено от договор за предоставяне на водоснабдителните и канализационните услуги по отношение на имота, находящ се на посочения по-горе адрес.

По отношение на оплакванията, че съдът неправилно е кредитирал заключенията на вещите лица по съдебно-техническата и съдебно-счетоводната експертизи следва да се посочи, че същите са изготвени от експерти, притежаващи необходимите специални знания из областта на съответните науки, отговорили са обективно и пълно на поставените им задачи, като не са налице основания съдът да не даде вяра на същите и да не ги ползва за разрешаване на правния спор, предмет на делото, само защото ответникът е оспорил същите. По делото е установено, че през процесния период измервателните уреди в имота на ответника са били отчитани от служители на ищеца, както и че за показанията им регулярно са били подавани самоотчети от потребителя. Последното според въззивния състав на съда представлява извънсъдебно признание на ответника, респективно на негов представител, че в имота са ползвани услуги, доставяни от ищеца, респективно за тяхното количество. Ето защо и поддържаните с въззивната жалба в тази връзка доводи са неоснователни.

По иска с правно основание чл.422, ал.1 ГПК, вр. чл. 86, ал.1 ЗЗД:

Основателността на претенцията за мораторна лихва се предпоставя от наличието на главен дълг и изпадане на длъжника в забава. Предвид изводите, до които съдът достигна по отношение на иска за главница, то основателен е и искът за заплащане на лихва за забава, доколкото падежът на задължението по всяка фактура е установен в приложимите към договора общи условия – чл. 33, ал. 2, вр. чл. 44 – падежът на съответното месечно вземане настъпва с изтичането на 30-дневен срок от датата на съставяне на всяка фактура, след който момент се дължи мораторна лихва в размер на законната. Настоящият състав на съда споделя изводите, до които е достигнал първоинстанционният съд, като е приел за частично основателен иска за обезщетение за забава в изплащането на главното вземане. Не е налице необходимост за изпадането в забава на длъжника да бъде изпращана нарочна покана или фактурите да бъдат публикувани в интернет, каквито доводи са наведени с жалбата.

При липсата на други доводи, ангажирани с жалбата, и доколкото изводите на настоящия състав на съда изцяло съвпадат с тези, съдържащи се в мотивите на решението, въззивната жалба е неоснователна, а решението в обжалваната част

следва да се потвърди като правилно и постановено в съответствие с приложимия материален и процесуален закон.

По разноските:

Предвид неоснователността на въззивната жалба разноси за настоящото производство не се следват на въззивника. Претенция за разноси от страна на въззиваемото дружество не е заявена, с оглед което такива не се дължат и на тази страна.

Мотивиран от изложеното, Софийски градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20183948 от 11.09.2021 г., постановено по гр. д. № 48355 по описа за 2019 г. на СРС, 54 състав, в частта, с която е признато за установено по предявените по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК искове с правно основание чл. 79, ал. 1, предл. 1 ЗЗД във вр. с 1980, ал. 1 ЗВ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, че в правната сфера на „Софийска вода“ АД съществуват следните вземания към АРТ. Н. Д.: за сумата от 392.03 лева, представляваща незаплатена цена на вода, потребена в периода от 16.06.2015 г. до 29.08.2018 г. в имот, представляващ апартамент 2, находящ се в гр. София, ж.к. „****“, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК-29.08.2018г., до окончателно изплащане на задължението, както и сумата от 61.08 лева, представляваща обезщетение за забава, начислено върху главницата за периода от 04.09.2015г. до 29.08.2018г., за които парични притезания по ч. гр. дело № 57440/2018г. е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК.

Първоинстанционното решение в частта, с която предявените по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК искове с правно основание чл. 79, ал. 1, предл. 1 ЗЗД във вр. с 1980, ал. 1 ЗВ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД са отхвърлени, е влязло в сила.

Решението не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____